Багато з забутого часу
Гейне Генріх

XXXIX.

Багато з забутого часу
Картин з домовини встає, –
Я згадую, як близько тебе
Життя я провадив своє.

Блукав цілу нічку у мріях
По вулицях я самотний,
Зглядалися люди на мене,
Що я був мовчазний, смутний.

Вночі було краще, – безлюдні
Всі вулиці в місті були;
Я тільки та тінь моя власна
Мовчазно по вулиці йшли.

По бруку так швидко ступав я,
І крок мій навколо лунав,
А місяць на мене з-за хмари
Поважно згори поглядав.

Ставав я край дому твойого,
Дививсь у віконце твоє.
Так пильно дивився
угору,
І серденько рвалось моє.

Я знаю, що ти виглядала
Частенько на мене з вікна,

А я, весь промінням облитий,
Стояв, мов колона сумна.

Перекладач: Леся Українка, 1890